

Palmsöndagen 2018

Under denna stilla vecka får vi två gånger höra Jesu passionshistoria. Idag på Palmsöndagen är det evangelisten Markus' version av Jesu lidandes historia som vi får leva oss in och på Långfredagen är det evangelisten Johannes som vi får lyssna till. Det är samma drama vi får vara med om, men sett med två olika personers ögon. Jesu lidandes historia är något så stort och så inträngande, att det behöver ses ur många olika synvinklar. Egentligen kan det ses ur otaliga olika synvinklar, för det är varje människa som blir berörd av att Människosonen vill ge sitt liv och offra sig för varje enskild liten människa. Vi är alla, vem vi än och vad vi än har gjort, föremål för Jesu kärlek. Han utger sig själv för var och en av oss. Därför är vi också, var och en av oss, indragna i denna passionshistoria. Vi är inte bara åskådare och åhörare. Vi är delaktiga. Det är för vår skull som Jesus har lidit och dött. Det är för att rädda varje människa från den eviga döden som Jesus har lidit dödens kval och utgett sig helt.

När det går upp för oss att vi och vår frälsning är så viktigt för Jesus, då kommer han i sitt lidande och i sin smärtsamma död oss ännu närmare. Vi kan inte förbli oberörda och likgiltiga. När det sedan går upp för oss, att det är för våra synders skull som han lider, ja, att det är vi som genom vår synd korsfäster honom, då blir det nästan outhärdligt. Det är jag som genom min synd driver in spiken i hans arm och genomborrar hans hjärta. Har vi kunnat ta till oss och inse denna fasansfulla konsekvens som vår synd har, då blir det nästan omöjligt för oss att göra något som strider mot Guds vilja. Finns det någon som medvetet och frivilligt kan fortsätta att synda, när man väl förstått att man är skyldig till Jesu lidande och död genom att synda? Jo, tyvärr gör det faktiskt det. Det är därför bikten, försoningens sakrament är så viktig och livsnödvändig. om man vill leva ett andligt liv i Jesu närhet och i hans efterföljd.

Guds barmhärtighet och förlåtelse kan aldrig skymmas av människans synd. Inte ens mänsklighetens hela historia av våld och krig, synd och förtryck kan skymma vår blick på Guds oändliga godhet. I en mer sekulär och materialistisk miljö är det inte alltid lätt att förstå vidden av Guds barmhärtighet. Det finns ingen statlig eller ens kommunal myndighet, ja, inte ens någon snäll socialsekreterare som kan ge oss förlåtelse. Det är Guds privilegium att kunna förlåta oss människor allt vad vi brutit, också att vi korsfäst hans älskade Son och låtit honom förblöda på korset. För oss är det så genomgripande att försöka förstå djupet, bredden och vidden av Guds förlåtande och förvandlade kärlek. Det är det vi får göra i försoningens sakrament, gång på gång, år efter år.

Det är just nu som vi måste öppna oss för denna stora nåd. Vi får inte skjuta upp vår omvändelse och överlåtelse till Guds barmhärtighet. Det är nu eller aldrig. När

vi firar Jesu intåg i Jerusalem här idag, är det just för att vi vet att Jesus är den ende som kan ge oss tillträde och nyttjanderätt till Guds barmhärtighet. Skarorna som hyllade Jesus anade att han var Guds helige som kunde föra dem in i Faderns öppna armar och ge dem hans nåd och förlåtelse. Samtidigt var de svaga och ombytliga – liksom vi alla. Ena dagen hyllar de Jesus, andra dagen förråder de honom. Så är det också med oss. Vi tillber och hyllar Jesus för att i nästa stund förråda honom genom vår synd. Ändå förblir Jesus oss trogen. Han kan inte förneka sitt väsen, sig själv. Han är den Gudomliga barmhärtigheten som vi ser på syster Faustinas berömda bild. Ur hans genomborrade hjärta strålar alltid Guds förlåtelse och barmhärtighet ut över hela världen. Ja, den dras till vår synd och skuld för att förlåta och hela, förvandla och helga. Syndare skall omskolas till helgon. Kyrkan är den skola där vi syndare sakta men säkert kan förvandlas till heliga.

Vår största svårighet är ofta att vi mer ser de andras synd än vår egen. Vi klagar och ojar oss över allt elände i världen och allt ont som människor gör, men glömmer eller försöker dölja för oss själva att det vår egen synd det gäller. Vi kan aldrig omvända någon annan, men med Guds nåd kan vi göra något åt oss själva och vår synd. Heligheten börjar få sitt genombrott i vårt liv, när vi i stället för att intressera oss för allt ont de andra gör, vänder förstoringsglasat inåt och upptäcker vår egen synd. Det kan bli en ganska stor chock för oss, när det går upp för oss att vi faktiskt är medskyldiga till världens bortvändhet från Gud och att synden har fastnat på vår insida. Samtidigt är det en av Guds största nådebevis när vi förstår att vi verkligen är syndare. Bara då kan vi ta emot Guds nåd och förlåtelse på riktigt. Bara då kan han börja förvandla och förändra oss, så att heligheten tar överhanden, sakta men säkert.

När vi nu börjar Stilla veckan är det därför så oerhört viktigt att vi gör det i denna anda av omvändelse. Vi får följa Jesus steg för steg på hans lidandes väg fram till korset. Vi får hjälpa honom att bära korset genom att offra våra lidanden och problem. Vi får leva oss in i hur mycket han måste ha lidit, när de som hyllade honom så snabbt börjar håna och smäda honom i stället. Vi får ge Jesus den plats i vårt liv som tillkommer honom, alltså huvudrollen. Vårt liv är bara ett eko och en bild av hans liv. Hans lidande ansikte finns alltid på näthinnan. Hans kärleksfulla ord får alltid eka inom oss. Hans blick följer varje steg vi tar. Hans genomborrade hjärta är vårt hjärta oändligt nära. Varje andetag vi tar kan förena oss med honom. Varje tanke kan bli vår gåva till honom. Mer och mer kan vi tillgodogöra oss allt vad han har sagt och gjort. Låt oss därför göra hela denna stilla vecka till en inövning i vad det betyder att vara Jesu lärjunge och ställa hela vårt liv till hans förfogande. Han vill ge oss del av sitt eviga liv, därför vill vi också ge honom vårt liv här på jorden som vår offergåva, vår kärleksgåva.